

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **S. S.**,
státní příslušnost Turecká republika
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020 č. j. OAM-64/LE-BE01-VL18-PS-2020, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020 č. j. OAM-64/LE-BE01-VL18-PS-2020 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 19. 10. 2020. Žalovaný vycházel z podkladů Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, která rozhodnutím ze dne 26. 6. 2020 žalobce zajistila podle ust. § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění. Důvod tohoto zajištění byla skutečnost, že dne 26. 6. 2020 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie a bylo zjištěno, že nemá žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu. Žalobce přicestoval z Turecka do schengenského prostoru pravděpodobně dne 24. 6. 2020 ukrytý v kamionu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při kontrole žalobce sdělil, že po vystoupení z kamionu ztratil veškeré turecké doklady a nepředložil lékařské potvrzení o provedeném testu RT-PCR na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem, čímž porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN o zákazu vstupu na území ČR. Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, přičemž žalovaný považuje za závažný vstup na území ČR, který mohl ohrozit samotný cíl uvedeného ochranného opatření, tj. ochrany před zavlečením onemocnění Covid-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2. V případě žalobce nelze přitom uložit zvláštní opatření ve smyslu ust. § 47 zákona o azylu, což žalovaný odůvodnil tak, že by propuštěním žalobce ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ustanoveních § 3, § 50 odst. 2 a 4, § 52 a § 68 odst. 3. Podle žalobce žalovaný také porušil ust. § 47 zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro uložení zvláštních opatření a porušil také čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný překročil meze svého správního uvážení, pokud v jeho případě dovodil možnost nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Okolnosti jeho případu, tj. neexistence cestovního dokladu, povolení k pobytu a nepředložení lékařského potvrzení o provedení testu RT-PCR na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem podle žalobce nedosahují takové závažnosti, aby byly samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. O ochranném opatření Ministerstva zdravotnictví ČR v době vstupu do ČR nevěděl a v současné době je zcela zdravý a podstoupil dostatečně dlouhou karanténu; v tomto ohledu nemůže představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce se domnívá, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo se osobně hlásit ministerstvu ve stanovené době. Způsob, jakým žalovaný odůvodnil své rozhodnutí - nemožnost použití těchto zvláštních opatření, je zcela nedostatečný. Žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020 č. j. OAM-64/LE-BE01-VL18-PS-2020 a z obsahu fotokopie správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době jeho vydání žalovaným (ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. Z fotokopie správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že obsahuje rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 26. 6. 2020, kterým byl žalobce zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění a doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. obsahuje výslech žalobce, který do protokolu uvedl, že do ČR přijel poprvé a to dne 24. 6. 2020 ukrytý v kamionu v nákladovém prostoru. Dostal se zde proto, že zde žije jeho kamarád z dětství, který tu má prý zažádáno o azyl a tak to chtěl žalobce zkusit také, jelikož v Turecku již žít nechce. O ochranném opatření nevěděl, tak jako ani o podmínkách vstupu na území ČR. Testům pro vyloučení nákazy SARS CoV-2 se nepodrobil a žádné podmínky pro vstup nezjišťoval. Poté, co vystoupil z kamionu, kterým přijel, tak šel zažádat o azyl a následujícího dne byl zajištěn hlídkou policie Mělníku. Na území ČR nemá žádné rodinné ani sociální vazby ani žádný majetek. Není mu známa žádná překážka pro vycestování z ČR. Uvedl, že jako Kurd to má v Turecku těžké, protože nemůže sehnat práci a je velmi znevýhodňován. V roce 2019 žádal o azyl v Rumunsku, ale asi po třech dnech mu byla žádost zamítnuta a byl deportován zpět do Turecka.
6. Žalobou napadeným rozhodnutím byl tedy žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, dle něhož ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Zdejší krajský soud již v předchozích obdobných právních věcech zdůrazňoval, že dle ustálené judikatury je zajištění jak podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, tak i podle zákona o azylu krajním prostředkem, jehož následkem je zbavení osobní svobody cizince a jde tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, č. 2129/2010 Sb. NSS nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. PL ÚS 10/08 č. 229/2009 Sb.). V projednávané věci šlo tedy o posouzení toho, zda jednání, kterého se dopustil žalobce tím, že při vstupu na území ČR nerespektoval mimořádné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR účinné od 5. 6. 2020, představovalo jednání natolik závažné, aby mohlo být podřaditelné pod pojem „*vážné ohrožení veřejného pořádku či nebezpečí pro bezpečnost*“.

státu“ uvedený ve shora citovaném ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 13/2013 – 30 ze dne 17. 9. 2017, jakož i v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010 – 151 publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, je obsažen výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se závěrem, že za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat za hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zdůvodnit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. V daném případě žalobcovo protiprávní jednání spočívající v překročení státní hranice ČR lze bezesporu hodnotit jako porušení opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN. Uvedené jednání žalobce však dle názoru krajského soudu rozhodně není důvodem se domnívat, že „mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek“, jak uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný. Krajský soud nemůže pominout to, že podle žalobního tvrzení žalobce o předmětném opatření Ministerstva zdravotnictví ČR nevěděl, že se po zadržení potřebnému testu na zjištění koronaviru podrobil, přičemž výsledek měl negativní a dobrovolně též setrval v potřebné karanténě. Soud proto nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ukončením zajištění žalobce by bylo v rozporu s nařízeným ochranným opatřením a že by žalobce pohybem po území České republiky nemohl tomuto ochrannému opatření dostat.

7. Žalobce dále ve své žalobě vytýkal žalovanému, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
 - b) osobně se hlásit k ministerstvu v době ministerstvem stanovené.Podle odst. 2 téhož ustanovení ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
8. Krajský soud opakovaně připomíná, že podle ustálené judikatury je zajištění jak podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, tak i zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení či zbavení osobní svobody cizince. Rozhodnutí o zajištění je vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle výše citovaného ust. § 47 zákona o azylu. Obdobně i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU v článku 8 odst. 2 uvádí, že členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti, kdy nelze účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.
9. V daném případě odůvodnil žalovaný nepoužití zvláštních opatření následovně: „z postupu jmenovaného je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě

rozumně předpokládat, že by jmenovaný náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Správní orgán v této souvislosti poukazuje na judikaturu NSS v Brně, který např. ve svém rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Správní orgán v této souvislosti navíc poukazuje na skutečnost, že ukončení zajištění jmenovanému by dle správního orgánu bylo v rozporu s nařízeným ochranným opatřením, neboť jmenovaný by pohybem po území ČR nemohl ochrannému opatření dostát, je tedy zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření aplikovat a považovat za účinné“.

10. Z takto podaného odůvodnění musí krajský soud konstatovat, že z něj není zřejmé, v čem vlastně žalovaný spatřuje důvody neúčinnosti použití zvláštního opatření, když jen obecně odkazuje na „postup jmenovaného a zároveň názor správního orgánu“; v této části je proto odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné. Podle názoru soudu je pak zcela nejasný a nepřezkoumatelný závěr žalovaného o tom, že v případě žalobce nelze použít zvláštních opatření podle shora citovaného ust. § 47 zákona o azylu, když v podstatě tuto skutečnost zdůvodňuje tím, že „ukončení zajištění jmenovaného by bylo v rozporu s nařízeným ochranným opatřením, neboť žalobce by pohybem po území ČR nemohl dostát ochrannému opatření“. Krajský soud musí podotknout, že toto v podstatě jediné odůvodnění nepoužití zvláštního opatření žalobci je zcela nelogické.
11. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zajištění žalobce podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti odůvodnění nepoužití zvláštních opatření podle ust. § 47 téhož zákona zrušil v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu podle odst. 4 téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady související s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 6. srpna 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce

[Zadejte text.]

